Напиши мені морем велику поему про вітер.
Свіжоспеченим хлібом бездонну печаль затули,
Доки я іще вмію летіти і вмію горіти,
Й воскресати умію з крутої, мов магма, золи.

Доки близько до серця беру я кургани і прірви,
Й пуповину ріки, що єднає солоне й просте.
Холуя і раба у собі я із коренем вирву,
А дитяче й невинне в мені ви самі уб’єте.

Синьо-срібні, як лід, небеса наді мною і птахи,
І воскресла весна, молода і легка, як Христос.
Модернові постануть навколо і цвяхи, і плахи,
І за когось, за щось знову піде на них іще Хтось.

Сам я славу на ласку міняю і гроші – на волю.
Грішно й широко жив, приберігши святе на свята.
А тепер я… тепер я кохаюся з долею.
Вишивай мені хрестиком вічну печаль про Христа.
(13 грудня 2005 р.)